

Tomàs Llopis presenta a València l'últim premi Octubre de narrativa: 'Hi ha morts que pesen cent anys'

El segle valencià més fosc

Tere Rodríguez
VALÈNCIA

No ho tenia fàcil, però el mes d'octubre passat va aconseguir fer realitat el seu somni confés: guanyar el premi Andròmina de narrativa que atorga l'editorial 3i4. Tomàs Llopis va haver de competir en una de les edicions més concorregudes dels últims anys dels Octubre, però finalment el seu original "Hi ha morts que pesen cent anys" va reeixir *ex aequo* junt amb "La passió italiana", de Josep Lluís Carod-Rovira. Era la recompensa de cinc anys de redacció discontinua d'una obra en què aquest professor dona veu a la part més feble, pobra i humil de la feudal societat valenciana del segle XVII a través de la història de la nissaga dels Facadell.

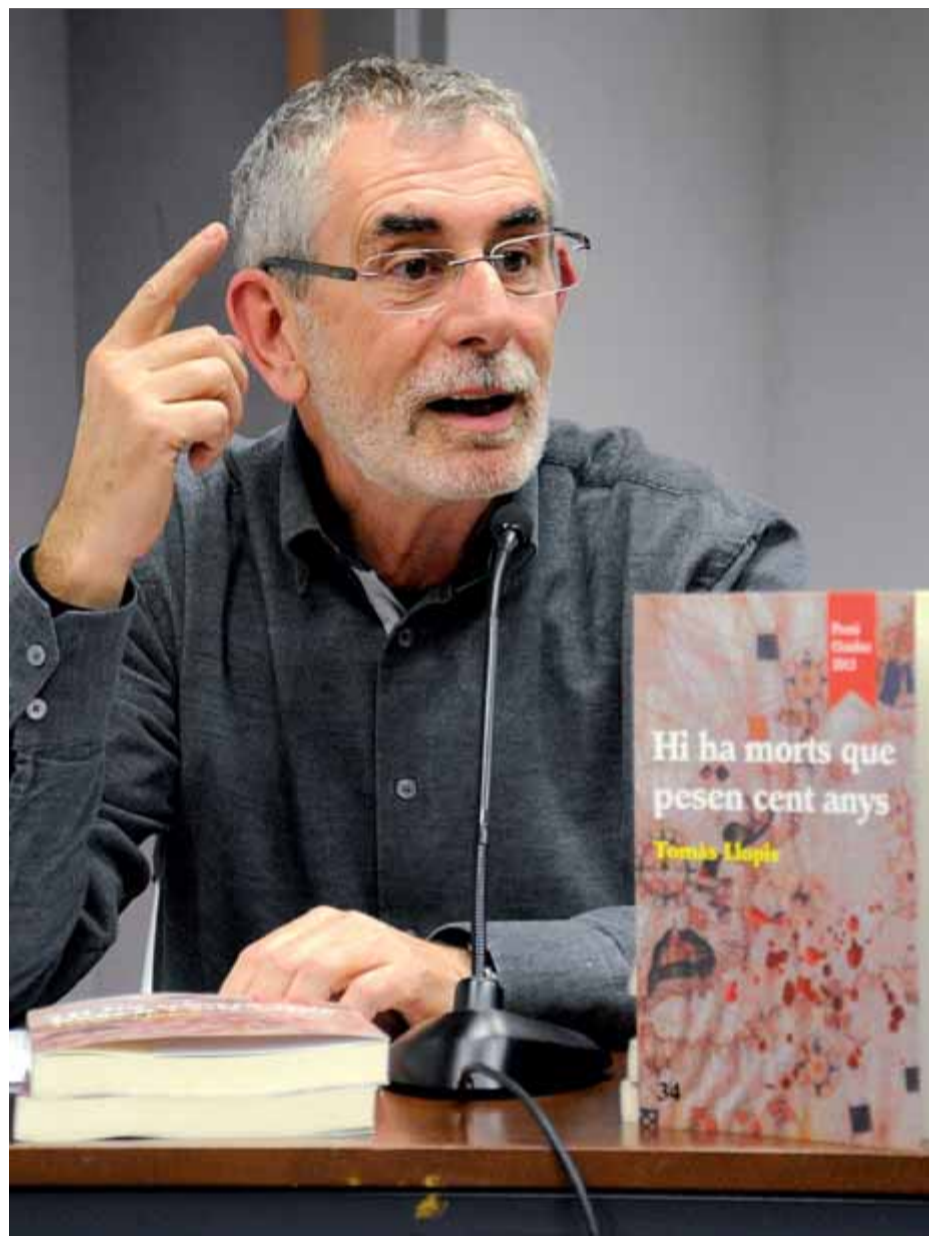
"M'ha impressionat

molt, perquè és una història molt complexa i molt completa, amb quatre personatges principals molt ben presentats i dibuixats", va reconèixer l'escriptor Joan Francesc Mira, que feia una dècada que no presentava un llibre d'un col·lega. "Vaig dir que sí a cegues, però real-

Tomàs Llopis:
"Vivim una nova època de feudalisme, però els oprimits són els de sempre"

ment l'he encertada amb aquest", va dir en un acte amb l'editora, Laia Clement i el mateix autor.

Per Mira, la novel·la fa una aportació inèdita i alhora imprescindible sobre una època molt desconeguda al País Valencià. "La història de Llopis relata de manera intensa el període que va des de l'expulsió dels moriscos fins a la II Guerra, que és el punt de partida del moviment Mauleu. I ho fa relatant la violència i la crueltat a què es veuen sotmesos els camperols de l'època, amb una versió molt allunyada de la bucòlica a què ens havien acostumat", va explicar. En aquest sentit, Mira va considerar que el llibre també té un interès etnològic i antropològic. "És un relat magnífic sobre les condicions de vida de les comarques que més van patir el feudalisme, preci-

Tomàs Llopis durant la presentació del llibre al Centre Octubre de València ■ PRATS I CAMPS

sament com a conseqüència de l'expulsió dels moriscos", va subratllar, en referència a la localització de l'obra, Beniarbeig (la Marina Alta).

Per la seua part, l'editora va destacar "la necessitat" de premiar la novel·la no sols per la qualitat sinó també per una qüestió ideològica. "Al País Valencià li manca memòria col·lectiva i aquesta novel·la històrica ens ajuda a recuperar, a fer conscient un passat del nostre po-

ble", va manifestar Clement. L'editora va confessar que havia quedat "atrapada" per la història des de la primera pàgina i que havia estat "una glòria" trobar un original tan excepcional.

I és que amb un llenguatge molt ric i uns referents geogràfics i històrics molt potents, el context de l'obra ens trans porta a diverses èpoques, diferents generacions de personatges –simbolitzats en un bandoler, un

llaurador i un capellà—. Tot això, adobat amb històries d'amor, sexe, bandolers, bruixes i fetillers, i capellans, assassinats, venjances, malediccions familiars i intrigues.

"Recrear el poble de l'època ha estat un exercici de salut mental impagable", va dir Llopis, qui va apuntar al paral·lisme que existeix entre el segle XVII i l'actual. "Vivim una nova època de feudalisme, i en tots dos casos els oprimits són els de sempre." ■

Oliver: "A vegades m'agradaria ser invisible"

El compositor d'Antònia Font presenta una comèdia teatral

Redacció
BARCELONA

Ha editat una desena de discos, ha escrit poesia i fins i tot ha col·laborat amb un canal d'esports. El polifacètic compositor d'Antònia Font, Joan Miquel Oliver, s'endinsa ara

en el text teatral amb la comèdia d'embolics *Un quilo d'invisible* (Empúries), il·lustrada per Roger Padilla, guitarrista de Manel. L'obra narra la història d'una decoradora, un pintor i una parella de llogaters que arregen un pis propietat de la senyora Escaramunda, que viu al mateix replà. Com que els molesta una columna que hi ha al mig del menjador, decideixen fer-la desapa-

reïxer amb pintura invisible: "A vegades m'agradaria ser invisible! Sóc tímid i hi ha situacions que em violenten una mica", assegurava ahir Oliver en una entrevista a l'Agència Catalana de Notícies (ACN). "La meua feina dalt de l'escenari és una mica contradictòria amb el meu caràcter", va afegir.

Un quilo d'invisible, que surt avui a la venda, discorre amb un to cons-

Joan Miquel Oliver ha escrit una comèdia d'embolics il·lustrada per Roger Padilla, de Manel ■ VIOLETA GUMÀ

tant d'humor i ironia, que completen les il·lustracions. Els quatre personatges són els "extremes de personalitat de la tradició teatral" i la idea sobre la pintura invisible, a Oliver, li va sorgir a través d'una conversa amb un amic. "Sovint tinc idees que em serveixen per fer discos i altres, per a llibres", explica, i *Un quilo d'invisible* era "perfecte per portar al teatre". ■